

naturaligviis ikke bedømme det ærede Udvalgs Grunde til at have en saafast Tillid til, at Thinget vil billige Bets Anskuelse, men det forekommer mig dog, at den er særdeles stærk, naar man antager, at Thinget vil tiltræde den, uagtet der derved vil indtræde en, fra den af det Thing hidtil fulgte Fremgangsmaade aldeles forandret, saameget mere, som man uindlader at behandle Udkastets Enkeltheder og uden videre indstillter, at det skal forkastes efter denne Den Behandling, som det forøvrigt har meget ondt ved at blive undergivet, da Enkelthederne ikke ere blevne behandlere af det ærede Udvalg. Havde der været Tale om en Forkastelse af Lovudkastet, inden det var kommet til Den Behandling, kunde det endda retfærdiggjøres; men naar man, uagtet man ved en Den Behandling skal gaae ind paa Enkelthederne, og uagtet et Udvalg nedsettes, som det efter de almindelige Regler paaligger at gjøre dette, foreslaaer, at Lovudkastet skal forkastes, uden at maatte komme til Dens Behandling, forekommer dette mig at være en Fremgangsmaade, som afviger fra den sædvanlige, der hidtil er fulgt her i Thinget.

Schering: Det forekommer mig, som om den høitærede Minister har misforstået denne hele Sag. Det er ingenlunde Duffet om, at disse Sager vedvarende skulle behandles paa Finantsloven, som her er udtrykt, tværtimod, man ønsker, at Finantsloven maa blive frigjort for dem, og at disse Lønninger maae blive behandlere der, hvor de kunne behandles, navnlig igjennem Lønningslove. Hvorfor ere vi imidlertid nu ikke komne til at behandle denne Lønningslov? Fordi Althingets Betragtning af Sagen, som skulle vedsende Udvalget, ikke har været en saadan, at vi

kunnte tilegne os den, og vi havde saaledes kun en af to Thing at gjøre, nemlig enten at stille vor Betragtning af Forholdene op imod den, der var gjort gjældende af Althinget, hvorved vi maaskee vilde komme til det Resultat, at paatvinge Islanderne Noget imod deres Duffe og Villie, eller, hvad vi have gjort, komme til at sætte Island i Stand til selv at dømme om den Fornødenhed og Trang, der er tilstede for disse Embedsmænd, ved at give en fast Sum og saa lade Althinget i Forening med Regjeringen bestemme, hvorledes dermed skal forholdes. Kun saa længe til Forholdet kunde blive ordnet, er det, at man paa denne Maade har villet hjælpe sig igjennem. Jeg kjender ingen anden Vej at gaae i en saadan Mellemtid, og jeg troer, at det er den eneste finiple og legale Vej, der er at følge, hvilken ogsaa i den forløbne Tid er fulgt ved mangfoldige Leiligheder, og at det tillige er den eneste, som fornøstigtviis kan følges. Alt Dvrigt vilde være at lægge Selvraadigheden til den ene eller anden Side, og jeg seer ikke Andet, end at vi i Udvalget, ved at gjøre denne Indstilling, ere komne Ministeriet imøde. Vi ere nyhlig blevne erindrede om, og det skal man lægge Mærke til, at vi ere nær ved Slutningen af Finantsaaret, og med en høi Grad af Sandsynlighed ogsaa nær ved Slutningen af disse Møder, og derfor var det Udvalget om at gjøre at sætte Regjeringen i Stand til at faae Tid nok til at faae den Bevilling, der var nødvendig, for at kunne understøtte Embedsmændene i den mellemliggende Tid. Min Betragtning af Forholdene er omtrent den, at de islandske Embedsmænd neppe i det Hele vilde kunne faae en høiere Lønningsforøgelse end den, dette midlertidige Tillæg vil give dem.